

D

Dahinten Ernő, volt országgyűlési képviselő. 1879 szept. 15-én született Besztercén. Egyetemi tanulmányainak elvégzése után jogtudori oklevelet szerzett, majd ügyvédi vizsgát tett és szülővárosában ügyvédi irodát nyitott. Tevékeny részt vett a város életében s ennek elismeréseképpen városi tisztii ügyésszé is megválasztották. 1910-ben a közhalmi kerület választotta képviselőjévé nemzeti munkapárti programmal. Hősi halált halt a déli harctéren 1914 szept. 6-án.

Dajkovich István dr. id. (kisszeredi), volt kormánybiztos, ügyvéd. 1864 dec. 26-án született Nagyszentmiklóson, Torontál vármegyében. Egyetemi tanulmányainak befejezése után ügyvédi vizsgát tett és Versecen ügyvédi irodát nyitott. Temes megye életében rövidesen vezetőszererepre tett szert. Nagy munkásságot fejtett ki a pángermán eszmék által megméltelyezett németiségnek a magyar állameszméhez való hűségének

fenntartása érdekében. 1914-ben ezért legfelsőbb kitüntetésben is részesült. A háboru alatt a Versec területén működő hadigondozók kormánybiztosává nevezték ki. A megszállás után Budapestre jött, ahol irodalmi téren is sikeresen működött s megírta a ma érvényben levő magyar örökési jog kézikönyvét.

Damján Vazul, volt országgyűlési képviselő. 1855 márc. 15-én született Zalatnán. Középiskoláit Gyulafehérváron, a teológiát Nagyszebenben végezte, azután pedig Bécsben filozófiát hallgatott. Egy ideig tanító volt, azután tanár, 1884—1894-ig mint igazgató működött a brádi gimnáziumban. Nagy tevékenységet fejtett ki a román nép kulturális fejlődése és a görög-keleti egyház megerősödése érdekében. Az

1905. és az 1906. évi általános választások alkalmával a körösbányai kerület román nemzetiségi programmal képviselőjévé választotta. 1910-ben is e kerület mandátumát nyerte el.

Dán Leó, országgyűlési pótképviselő, 1870 november 22-én született Budapesten. Középiskolai tanulmányainak elvégzése után külföldre

ment szücsipari szak tanulmányainak továbbfejlesztése érdekében. Már a mileniumi kiállításon feltűnt képességeivel s ezért az akkor megalakított országos értékmegállapító bizottság tagjává is kinevezték s mint ilyen a kereskedelmi tanácsosi címet nyerte el. Több világkiállításon nyert legmagasabb kitüntetést. 1911-ben megalapította a Magyar Szücsmesterek Országos Egyesületét, melynek első elnöke lett. 1912-ben az ő elnöklete alatt rendezték az első budapesti szücsipari világkiállítást és a vele kapcsolatos kongresszust. 1926 óta kormányfőtanácsos. A hazai nyul-, perzsabarány-, nyest- és nemes prémtenyésztés eszméje tőle származott. Fiatalkorában a zene iránti hajlamainak engedve, az Országos Zeneakadémia növendéke lett. Elvégezte a zongora tan szakon kívül a zeneszerzést is és D'amant álnéven ismert dalokat írt és több operettlibrettót megzenésített. A budapesti déli kerület egységspárti listáján választották meg pótképviselőnek.

Dánér Béla dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1884-ben született a háromszékmegyei Uzonban. Középiskoláit Brassóban, egyetemi tanulmányait Budapesten végezte. Előbb bírói pályára lépett, majd a háboru után ügyvédi irodát nyitott a fővárosban. A háboru alatt vitéz magatartásáért több kitüntetést kapott. A hajduszboszolói kerületet képviselte az első nemzetgyűlésen. Az intranzigens keresztény politika híve és felszólalásaiban mindig a zsidókérdés radikális megoldását sürgette.

Dáni Balázs, vitéz (*gyarmati és magyarcsékei*), a felsőház tagja. 1864 nov.

30-án született Budapesten. A bécsúj helyi katonai akadémia elvégzése után 1885-ben mint hadnagy a 24. cs. és kir. vadászszázalójnál kezdte meg pályáját. 1891-ben mint főhadnagy a vezérkarhoz került, 1901-től 1906-ig a honvéd törzstiszti tanfolyam tanára volt. 1909-ben ezredessé nevezték ki s 1911-ben a budapesti 32-ik közös gyalogezred parancsnoka lett. 1914-ben mint vezérőrnagy a 62-ik közös gyalogdandár élén ment a harctérre. A háboru elején a klenák—sabáci, majd az uzsoki harcokban tüntette ki magát. 1915-ben, mint a 7. hadosztály parancsnoka, a kárpáti és dnyeszteri harcokban vett részt, 1916-ban pedig a 39. honvédhadosztály élén a Strypa mentén és az erdélyi fronton harcolt, kétizben meg is sebesült. 1917-ben a honvédelmi minisztériumba került s ott az első csoport főnöke lett, ugyanez év végén kinevezték altábornagynak. 1921 májusában vonult nyugalomba s ekkor a kormányzó a gyalogsági tábornoki címmel és jelleggel tüntette ki. Több magas kitüntetésnek, így a hadiékítményes Lipót-rend lovagkeresztjének és középkeresztjének, a II. o. vaskoronarendnek, a II. o. katonai érdemkeresztnek tulajdonosa. A Mária Terézia-rend lovagja. Elsőizben tagja a törvényhozásnak. A kormányzó nevezte ki élethossziglan a felsőház tagjává, amelynek jegyzője.

Dániel Ernő báró, volt kereskedelemügyi miniszter. 1843 máj. 23-án született Eleméren, Torontálmegyében. A gimnáziumot Temesváron, a jogi tanulmányokat a budapesti egyetemen végezte. 1865-ben Torontálmege tiszteletbeli aljegyzőjévé nevezték ki, 1867-ben szolgabíróvá, majd 1868-ban, midőn ügyvédi diplomát nyert, törvényszéki elnökké választották. 1870-ben mint Deákpartit a bégaszentgyörgyi kerületben képviselővé választották. Ugyanezt a kerületet képviselte az 1872-és 1875-i országgyűléseken; 1878-ban Nagybecskerek város képviselőjévé választották. 1884-től 1906-ig a pancsovai választókerületet képviselte, amelynek mandátumát 1905-ben szerb nemzetiségi jelölt ellenében nyerte el, míg az 1906-i általános választások alkalmával ugyane kerületben kisebbségben maradt. 1875 óta vé-

gig tagja volt a szabadelvű pártnak. Gazdasági téren élénk tevékenységet fejtett ki; 1876-ban ujonnan szervezte és rendezte a nagybecskereki tiszai ármentesítő-társulatot, melynek elnöke volt. Ugyancsak a hetvenes években részt vett a tiszavölgyi társulat alakításában. 1881-ben engedélyt nyert a Nagyki-kinda-nagybecskereki vasut kiépítésére, melynek sok évig igazgatósági elnöke volt. Igazgatósági tagja volt továbbá az első erdélyi vasutnak, igazgatója az Első Pesti Hazai Takarékpénztár Egyesületnek és számos egyéb jótékony és közhasznú intézetnek. 1895 jan. 15-én a király kereskedelemügyi miniszterré nevezvén ki, 1896 ápr. 24-én a belső titkos tanácsosi méltóságot kapta s részint az elődeitől megkezdett munkálatoknak befejezése, részint újabb alkotások létesítése körül buzgó tevékenységet fejtett ki. Az ő minisztersége idejére estek az ezredéves kiállítással és a Vas-kapu megnyitásával kapcsolatos ünnepek, amelyeknek rendezésében vezető szerep jutott neki. Az ezredéves kiállítás után örökös bárói rangot kapott. A főrendiház örökös jogu tagja volt. 1905-ben a Tisza-kormány lemondása után beállott válság alatt azok közt volt, akiknek véleményét a király a helyzetről kikérte. 1906-tól 1910-ig a főrendiházban foglalta el helyét. Az 1910-i általános választások alkalmával a pancsovai kerületben nemzeti munkapárti programmal újra képviselővé választották. Meghalt Balatonfüreden 1923 jul. 23-án.

Daniel Gábor báró id., volt főrendiházi tag. 1824-ben született Árkoson, Háromszékmegyében. Jogi tanulmányainak befejezte után, 1844-ben, husz éves korában a királyi kancelláriánál vállalt hivatalt. 1846-ban az erdélyi kormányzóknél, majd később Bécsben az erdélyi udvari kancelláriánál dolgozott 1848-ig. 1861-ben Udvarhelyszék ideiglenes, 1869-ben pedig végleges főbírája lett. 1875-től 1892-ig Udvarhelymegye főispáni állását töltötte be. 1876-tól kezdve az unitárius egyház főgondnoka volt s mint ilyen; a főrendiháznak tagja. 1912-ben emelte a király bárói rangra. Meghalt 1915 febr. 7-én Budapesten.

Daniel Gábor, volt országgyűlési képviselő. 1854 dec. 2-án született. Jogi

tanulmányait befejezve, 1878-ban, alig 24 éves korában, az oklándi kerületben képviselővé választották és akkor egyik korjegyzője volt a Háznak; ugyane kerületet képviselte két további cikluson, míg 1887-ben a székelyudvarhelyi kerületben kapott mandátumot. Az 1892-i általános választások alkalmával ismét az oklándi kerületben, 1896-ban pedig Oláhfalun választották meg, amely kerületet 1906-ig képviselte. A szabadelvűpártnak alelnöke volt. Két országgyűlés alatt a Ház alelnöke volt s amikor erről a tisztségről leköszönt, a király belső titkos tanácsossá nevezte ki. 1904 novemberében ő terjesztette be a „lex Daniel“ név alatt ismert indítványt. 1910-ben újból Oláhfalun választotta meg képviselővé. A nemzeti munkapárt alelnöke volt s mint ilyen tevékenyen részt vett az országos propagandában és a párt szervező munkájában. Meghalt 1919 jul. 6-án.

Dániel Pál, volt országgyűlési képviselő. 1876 ápr. 10-én született Pusztá-Orlécen, Torontál megyében. Középiszkolait Temesváron, az egyetem jogi fakultását Budapesten végezte. Tanulmányai befejezése után családi birtokán gazdálkodott. A párdányi kerület 1910-ben másodizben választotta meg képviselővé. Előbb az alkotmánypártnak, a nemzeti munkapártnak pedig megalakulása után volt tagja.

Dániel Tibor báró dr. (*szamosujvárnémethi*), volt főispán. 1878 márc. 5-én született Budapesten s itt végezte tanulmányait is, majd nagyobb külföldi tanulmányutakat tett és hosszabb időt töltött Francia-, Németországban és Egyiptomban. 1902-ben és 1903-ban tagja volt a képviselőháznak, mint a dési kerület képviselője. A koalíció idején Lippa mandátumát nyerte el.

1910-ben Versec főispánjává nevezték ki s e tisztelet betöltötte 1917-ben az Esterházy-kormány megalakulásáig, ekkor ő is beadta lemondását. Azután a megszállott Bukarestbe nevezték ki kormánybiztosnak, ahol másfél évig működött.

Darányi Ignác, volt földmivelésügyi miniszter, a felsőház tagja. 1849 jan. 15-én született Budapesten, itt végezte tanulmányait is. 1872-ben jogtudorrá avatták s 1873-ban letette az ügyvédi vizsgát. Két évvel később az Országos Ügyvédvizsgáló Bizottság, azután pedig a Budapesti Ügyvédi Kamara választmányi tagja lett. 1881-ben a székesfőváros II. kerülete választotta meg képviselőnek s e kerületet képviselte huszonnég évig. Az 1905., 1906. és 1910. évi választásokon a tapolcai kerület mandátumát nyerte el. Először a szabadelvűpárt programjával lépett fel képviselőnek és csakhamar a fiatal országgyűlési képviselőre terelődött Bánffy Dezső báró miniszterelnök figyelmé, mikor a mezőgazdasági reformok érdekében mondotta el sorozatos, lendülettel telített beszédeit. Mikor 1895-ben a földmivelésügyi tárcát ajánlotta fel részére Bánffy Dezső báró, sokan aggódtak, hogy milyen miniszter lesz a pesti ügyvédből? Az események csakhamar megmutatták, hogy a földmivelésügyi minisztérium kiváló tájékozottsága, nagy koncepcióju, tettekre kész és szakképzett vezetőre talált Darányi Ignác személyében. Az ő nevéhez fűződik a legtöbb földmivelésügyi alkotás: ő szervezte meg a földmivésiskolákat, a gazdasági tanintézetekből akadémiákat csinált, létesítette az összes kísérleti állomásokat, megalapozta a világhírű Mezőgazdasági Múzeumot, megkezdte az ármentesítéseket, a lecsapolásokat, a Tisza-szabályozást, megszervezte a selyemtenyésztést, megalapította a falusi népkönyvtárakat és ő építette az első gazdasági cselédházakat. Nevéhez fűződik a magyar állattenyésztés felvirágzása a külföldi tenyészállatok behozatalával, talpraállította a ménesbirtokokat, megindította a hegyvidéki gazdasági akciókat és erőteljesen látozott hozzá a Tátra fellendítéséhez. Ugyancsak ő tette világhírű gyógyhelyekké Vizaknát, a Csorbatót, Herkulesfürdőt és Tátralomnicot. Rendezte a régi kincstári ügyeket és új telepeket létesített Erdélyben és a Délvidéken. Megszervezte a külföldi gazdasági szaktudósítói intézményt és nagy gondot fordított a szőlőgazdaság fejlesztésére, jó vetőmagok népszerűtésére. Megalkotta az összes mezőgazdasági munkástörvényeket, a

gazdatiszti törvényt, felállította az első gazdasági munkás- és cselédsegélyző pénztárt és különösen nagy sikert ért el a párisi világkiállításon a magyar mezőgazdaság bemutatásával. Darányi Ignác először 1895-től 1903-ig töltötte be a miniszteri széket, majd az első Tisza-kormány jöveletekor átadta helyét. A koalíció 1906-ban őt kérte fel a tárca vállalására és a koalíció bukásakor hagyta ott végleg a földmivelésügyi minisztériumot. Kiváló munkatársaival: Tormay Bélával, Rapaich Radóval, Bartóky Józseffel, Kvassay Jenővel, Bezerédy Pállal és Lestyánszky Sándorral együtt alkotta meg nagy terveinek sorozatát és a minisztériumban még ma is emlékeznek a legkorábban érkező miniszterre, a végtelenül szerény, puritán és példátlanul szorgalmas Darányi Ignácra. Hervadhatatlan munkásságát Ferenc József is méltányolta, aki nagybecsülte fáradságtalan miniszterét, akinek a vaskorona-rend és a Lipót-rend nagykeresztjét, majd később a belső titkos tanácsosi címet adományozta. A parlamentben a tüzes és dúló viharok mindig kikerülték Darányit, akinek ugarszólván nem is volt ellenzéke, mert javaslatait mindenkor szívesen fogadták. A koalíció bukása után Darányi teljesen visszavonult a politikától és a református egyház főgondnokságán kívül csak az OMGE-ben és a Gazdaszövetségben fejtett ki munkásságot. Az utóbbi időben csak a felsőház ülésin vett részt, amelynek a református egyház részéről hivatalból tagja volt. Meghalt Budapesten, 1927 április 27-én.

Darányi Kálmán dr. (*pusztaszentgyörgyi és tetétleni*), országgyűlési képviselő, államtitkár. 1886-ban született Budapesten. Néhai Darányi Béla föld-

mivelésügyi államtitkár fia. Középiszkolai és egyetemi tanulmányait Budapesten végezte és itt tett államtudományi doktorátust. Hosszabb külföldi ut során bejárta Európa legnagyobb részét s gazdasági tanulmányokat folytatott. A német, francia és román nyelvet beszéli tökéletesen. 1909-ben közigazgatási gya-

kornokká nevezték ki Pestmegyébe, de még ugyanabban az évben mint segéd-fogalmazó a belügyminisztériumba került. 1910-ben főszolgabíró, 1917-ben vármegyei főjegyző lett, 1917 júliusában pedig Zólyom vármegye főispánjává nevezték ki. A világháború idején, mint tartalékos huszárfőhadnagy az orosz és román harctéren teljesített szolgálatot és több kitüntetést szerzett. 1920-ban Győr vármegye, Győr város és Komárom vármegye kormánybiztosa, majd később főispánja lett. 1923-ban Moson vármegye főispánjává, 1924-ben Győr, Moson és Pozsony egyelőre egyesített vármegyék és Győr város főispánjává nevezték ki s e minőségben működött megválasztatásáig. Igazgatósági tagja, illetve tisztséget viselője az Országos Magyar Gazdasági Egyesületnek, a Magyar Gazdaszövetségnek, a Magyar Nemzeti Szövetségnek s még számos kulturális és társadalmi egyesületnek. Az országgyűlésben a magyaróvári kerületet képviseli. Prónay György báró államtitkárnak a földművelésügyi minisztériumba történt kinevezése óta, ő a miniszterelnökség politikai államtitkárja s mint ilyen, Bethlen István gróf miniszterelnök legbizalmasabb munkatársai közé tartozik.

Daruváry Géza dr. (*daruvári*), ny. m. kir. külügyminiszter. 1866 jan. 12-én született Budapesten. Édesapja Daruváry Alajos, a kir. Kuria másodelnöke s a magyar országgyűlés főrendiházának alelnöke volt. Középiskolai tanulmányait Besztercebányán és a budapesti tanárképző főgimnáziumban elvégezve, a lipcsei és a budapesti tudományegyetemen jogot hallgatott.

1890-ben itt avatták a jog- és államtudományok tudorává. Közben 1886/87-ben leszolgálta önkéntesi évét a 13. cs. és kir. közös huszárezredben s 1887-ben a 7. sz. huszárezred tartalékos hadnaggyává neveztetett ki. Az igazságügyek szolgálatába lépve, 1890-ben joggyakornok lett a budapesti törvényszéknél, ahonnan 1891-ben berendelték az igazságügyminisztériumba. Ott szolgált

1893-ig, amikor pályát változtatott: másfélévi konzuli próbaszolgálat után, melyet Genuában és Marseillesben töltött, 1894-ben konzuli vizsgát tett. Odesszában, Szófiában, Skutariban, Belgrádban, Szalonikiben szolgált mint alkonzul 1895-től 1900-ig s konzuli minőségben Kiewben, Amsterdamban és a Majna melletti Frankfurtban 1905-ig, amikor Ferenc József király kabinetirodájában a magyar osztály vezetésével bízták meg. Ennek a nagyfontosságú hivatalnak állott az élén egész 1916 végéig, amikor Károly király trónralépte után nyugalomba vonult. Közben a király 1905-ben m. kir. udvari tanácsossá s 1912-ben valóságos belső titkos tanácsossá nevezte ki, 1906-ban a Lipót-rend lovagkeresztjével s 1913-ban a Ferenc József-rend nagykeresztjével tüntette ki. A Bethlen-kormány 1922 júniusában történt rekonstrukciója alkalmával a kormányzó igazságügyminiszterre nevezte ki. Tomcsányi Vilmos Pál utódjaként került az igazságügyminiszteri székre. Kinevezése meglepetésként hatott, de ismerve puritán életfelfogását, szigorú igazságszeretetét, alaposságát és pontosságát, amely tulajdonságai Ferenc József udvarában oly nagyfontosságú szerephez juttatták, a liberális közvélemény tőle várta az igazságügyi kormányzat rekonstrukcióját. Az igazságügyminiszteri ténnyé vált egy évig viselte ezen idő alatt értékes munkásságot fejtett ki. 1923 jun. 11-én vált meg az igazságügyminiszteri széktől s ekkor átvette az 1922 dec. 19 óta ideiglenesen vezetett külügyminiszterium irányítását. E tisztségtől 1924 okt. 7-én mentette fel a kormányzó s utána Bethlen István gróf miniszterelnök vette át ideiglenesen a külügyek vezetését.

Darvai Fülöp, volt országgyűlési képviselő. 1857 júl. 28-án született Aszódon. Tanulmányai elvégzése után 1884-ben Budapesten ügyvédi irodát nyitott. A boszniai okkupációs-hadjáratban mint a 32. gyalogezred tartalékos hadnagya Stólac megszállásánál kitüntette magát, amiről a hadjáratról kiadott vezérkari munka is külön megemlékezik. Az ügyvédi gyakorlat mellett nagy publicisztikai munkásságot is fejtett ki. Az 1910-i választások alkalmával a szászsebesi ke-

rület egyhangulag képviselőjévé választotta. Meghalt 1918 máj. 23-án.

Darvas Béla (*nagyréti*), a felsőház tagja. 1854 máj. 30-án született Ongóujfalun, Abaujmegyében. A gimnáziumot Eperjesen és Miskolcon, jogi tanulmányait pedig Budapesten végezte. Önkéntesi évének a kassai 4-es ulánusoknál történt leszolgálása után visszavonult ongói családi birtokára s azóta ott gazdálkodik. Emellett azonban régóta jelentős részt vesz vármegyéje életében, mint a törvényhatósági bizottságnak hosszú idők óta vezérszerepet játszó tagja. 1896-ban elvállalta szabadelvű programmal a szikszói választókerület mandátumát és egy cikluson át képviselte a kerületet. 1901-ben már nem lépett fel, hanem folytatta a gazdálkodást. A forradalmak idején bátor magyar szívvallása miatt üldözőbe vették s három hónapig raboskodott tusként a Markóutcai fogházban. Azóta ismét a gazdálkodásnak élt és csupán a megyei politikában szerepelt. Abauj vármegye törvényhatósága küldötte be a felsőházba.

Darvas Ferenc, volt országgyűlési képviselő. Tanulmányai elvégzése után szülőmegyéjében, Abaujtornában a közigazgatás szolgálatában állott. 1887-ben a szeptemberi kerület szabadelvű párti programmal küldte a Házba, majd mandátuma lejártá után felsőmagyi birtokán gazdálkodott. 1910-ben ugyancsak a szeptemberi kerület mandátumát nyerte el nemzeti munkapárti programmal. Meghalt 1914 decemberében.

Degenfeld-Schomburg József gróf, volt felsőházi tag. 1847 dec. 21-én született Kolozsvárott. Atyja főispán volt. Tanulmányai befejeztével az állam szolgálatába lépett s négy évig működött a földmívelésügyi minisztériumban. Szolgálatától megválva szatmármegyei birtokai kezelését vette át s élénk részt vett a társadalmi és közéletben. 1883-tól 1901-ig Hajdúvármegye

és Debrecen város főispánja volt. Érdekeinek elismerésül a Szent István-rend kiskeresztjével és a Ferenc József-rend csillagos középkeresztjével tüntették ki.

Debrecen város felvirágoztatása érdekében igen sokat fáradozott. A református egyháznak 1896 óta főgondnoka volt. Károly király 1918-ban, debreceni látogatásakor, személyesen mondott neki köszönetet működéséért. A Tisza-pártnak volt tagja s mint ilyen, nagy tevékenységet fejtett ki Tisza István elveinek érvényesítése érdekében a főrendiházban. Tisza István gróf, aki unokaöccse volt, több éven át nála nevelkedett. Meghalt 1927 júli. 12-én.

Degenfeld-Schomburg Lajos gróf, volt főrendiházi tag. 1843 okt. 14-én született Kolozsvárott. Tanulmányai befejeztével nógrádmegyei birtokán gazdálkodott. 1872-ben, mint a sziráki kerület képviselője, tagja lett a képviselőháznak, 1875-ben a dárdai kerület mandátumát nyerte el. 1886 és 1887-ben Debrecen II. kerülete, mint a szabadelvűpárt tagját választotta képviselővé. Később Nógrádmegye főispánja lett. 1896-ban a losonci kerületben megint a szabadelvűpárt programjával választották meg képviselővé. 1904-ben a király titkos tanácsossá nevezte ki. Meghalt 1922 jan. 9-én.

Degenfeld-Schomburg Pál gróf, volt főrendiházi tag. 1871 jan. 24-én született Tégláson. Második fia Degenfeld-Schomburg Ágost grófnak és Karacsay Melánia grófnőnek. Tanulmányai elvégzése után családi birtokán gazdálkodott. A főrendiháznak több cikluson át jegyzője volt.

Degré Miklós dr., a felsőház tagja. 1867 okt. 14-én született Vácott. Gyermekéveit is itt, majd Pesten töltötte. Atyja, Degré Alajos, a nagyszerű író és balpárti képviselő, nagy házat vitt és így már gyermekkorában a Jókai Mórok, Irányi Dánielék, Klapka Györgyök társaságában nevelkedett az ifju Miklós. Gimnáziumi tanulmányait a budapesti piarista iskolában, a jogot Pesten végezte. Már a gimnáziumban kitűnt írói tehetségével, jogászkorában pedig az egyetemi olvasókör elnöke volt. Rövid ideig ügyvédjelöltösködött, azután joggyakornok lett a budapesti törvényszéken, törvényszéki jegyző Szabadkán, majd fogalmazó az igazságügyminisztériumban, ahonnan harmincéves korában nevezték ki a békési járásbiróság vezetőjévé. Miután

ezt az elhanyagolt járásbiróságot rendbe hozta, 1902-ben a budapesti VIII—X. ker. járásbiróság élére került. 1905-ben a zalaegerszegi törvényszék, azután a győri törvényszék elnöke lett. 1914-ben a budapesti központi járásbiróság elnöki székébe nevezték ki. 1915-ben a budapesti ítélőtábla tanácselnöke lett és a büntetőtanács alelnöke. 1918-tól 1920-ig az Országos Központi Árvizsgáló Bizottságnak volt elnöke, 1921-ben a budapesti ítélőtábla alelnöke, azután ideiglenesen vezette az ítélőtáblát, hogy később ennek véglegesen kinevezett elnöke legyen. Egyike nemcsak a legkiválóbb bírácoknak és szervezőknek, hanem jeles jogi író is, akinek sok könyve és cikke jelent meg, főként az esküdtbirósági eljárás, az anyagi büntető jog és a bűnvádi perrendtartás köréből. Nagy népszerűségét legjobban bizonyítja az a páratlanul meleg fogadtatás, amelyben 1926 november 6-án, kinevezése alkalmából részesítették.

Dencz Ákos dr. (*kézdivásárhelyi*), országgyűlési képviselő. 1876-ban született Szamosujvárott. A középiskolát a kiskunhalasi főgimnáziumban végezte, a jogi- és államtudományi doktorátust pedig a kolozsvári egyetemen szerezte meg. Németországban, Franciaországban, Olaszországban, Ausztriában és a Balkán-államokban tett hosszabb tanulmányutakat. Élénk szakirodalmi munkásságot fejtett ki. Három évtizeden keresztül számos közgazdasági és pénzügyi cikke jelent meg napilapokban, szaklapokban és évkönyvekben. Szerzője a „Postatakarékpénztári szolgálat vezérfonala” című műnek és társszerkesztője a „Pénzügyi Törvénytár”-nak. A szakoktatás terén is működött. 1912-ben előadója volt az ipartestületi tisztviselői tanfolyamnak. 1921 óta pedig rendes tanára a postatisztképző tanfolyamnak. Tagja a Társadalomtudományi Társulatnak. A bolsevizmus alatt az ellenforradalom tamási csoportjának szervezésében vett tevékeny részt és ezért menekülnie kellett. Az alkotmányosság helyreálltától kezdve résztvett minden nemzeti, keresztényirányú mozgalomban. Első ízben tagja a törvényhozásnak. A tamási kerület választotta meg egységspárti programmal.

Dénes István dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1889 márc. 3-án született Szászvároson, Hunyad megyében, ahol atyja kisiparos volt. Iskoláit a szászvárosi

Kun-kollégiumban elvégezvén, Ausztriában, Németországban és Romániában tanulmányutakon volt. Egyetemi tanulmányait Kolozsvárott végezte s itt 1912-ben a jogtudományok doktorává avatták.

1914-ben Marosvásárhelyen ügyvédi vizsgát tett. Közvetlenül ez előtt kitörvén a háború, katonai szolgálatra vonult be s mindvégig frontszolgálatot teljesített. 1915-ben megsebesült. Kitüntetései: ezüst vitézségi érem és koronás arany érdemkereszt. A forradalom kitörése Tordán találta, ahol mint főhadnagy teljesített szolgálatot. A polgárság és munkásság a nemzeti tanács elnökévé választotta. E pozícióban főcélja a közlelmezés szervezése, a rend fenntartása és a szociális szükségletek kielégítése, főképp pedig a havasok között élő, a románoknak kiszolgáltatott magyarság sorsának biztosítása volt. Működésének megszűnése után Szászvároson ügyvédi irodát nyitott. Három hónapi működés után, hogy az internálást elkerülje, tímármesterséget tanult. Egy évi tanonckodás után felszabadult és ezen a címen a várost elhagyhatta. 1920-ban Budapestre jött s itt ügyvédi irodát nyitott. Szóval, tollal, propagandával a földmives nép helyzetének javításáért dolgozik. 1918-ban „Román kérdés, magyar politika” címen kis tanulmányt írt. A Magyarországi Munkáspárt programjával választották meg a tótkomlói kerületben a nemzetgyűlés tagjává.

Desbordes Ernő, volt országgyűlési képviselő. 1874-ben született Koronkán. Középiskoláit Kolozsvárott végezte, majd a budapesti egyetemen folytatott jogi tanulmányokat, azután pedig a magyaróvári gazdasági akadémia hallgatója volt. Tanulmányai befejezése után erdélyi birtokán gazdálkodott. Az 1910. évi választásokon a dési kerület mandátumát nyerte el a nemzeti munkapárt programjával.

Dési Géza dr., országgyűlési képviselő. 1870-ben született Nagyváradon. A középiskolát Nagyváradon végezte, a jogot a nagyváradi jogakadémián, majd

a budapesti tudományegyetemen hallgatta s itt szerezte meg a jogi és államtudományi doktorátust. Hosszabb tanulmányutja során megfordult Európa minden államában. Rövid ideig a közigazgatási pályán működött s tiszteletbeli szolgabíró volt Bihar vármegyében. Tagja volt a vármegye és Nagyvárad törvényhatósági bizottságának is. Majd Budapestre jött s itt nyitott ügyvédi irodát. 1905-ben szabadelvűpárti programmal a magyarcserkei kerület választotta meg képviselőjének. A főváros törvényhatósági bizottságába 1915-ben került be először. 1923 óta tagja a Kuria ügyvédi tanácsának. Elnöke a Budapesti Ügyvédi Körnek, alelnöke a Polgári Egység Klubjának, társelnöke az Országos Iparosszövetségnek s az Erzsébetvárosi Körnek. Kiterjedt publicisztikai tevékenységet folytatott és számos jogi, politikai és társadalmi vonatkozású cikke jelent meg a fővárosi lapokban. Hosszu ideig a néhai Heinrich Ferenc vezetése alatt álló Nemzeti Polgári Párt kötelékébe tartozott, amelynek alelnöke is volt. Amikor Kállay Tibor a fővárosban megkezdte az egységspárt szervezését, csatlakozott e párthoz. A főváros északi kerületében kapott mandátumot az egységspárt listáján, Ugron Gábor lemondása után.

Désy Zoltán, volt államtitkár, országgyűlési képviselő. 1862 dec. 15-én született Nagyölyvesen. Középiskolai tanulmányainak befejezése után jogot végzett.

1892-ben a Marosvásárhely-vidéki kerület mandátumát nyerte el nemzetipárti programmal. 1896-ban Marostorda vármegye alispánjává választották, később a megye főispánja lett. 1905-ben a gornyeszegi kerület választotta képviselőjévé a függetlenségi

és 48-as párt programjával. A koalíciós kormány idején államtitkár volt a pénzügyminisztériumban. 1910-ben Marosvásárhely II. kerülete választotta képviselőjévé Kossuth-párti programmal. Nagy feltűnést keltett annak idején (1913) a Lukács László ellen intézett ellenzéki támadás, amelyből a híres „Désy-Lukács per“ indult meg. Désy Zoltánt először elítélték rágalmazásért, de amikor a Tábla megsemmisítette az ítéletet és új eljárásra utasította a budapesti törvényszéket, a per felmentéssel fejeződött be. 1915-ben bevonult a 22-ik magyar népfelkelő ezredhez és mint századparancsnok 1915 március 24-én Galiciában Zaleszczyki mellett az oroszokkal vívott hősi küzdelemben elesett. Holttestét 1924-ben Budapestre hozták és május 15-én az országházból nagy gyászünnepséggel temették el.

Dessewffy Aurél gróf (*cserneki és tarkeői*), országbíró, a felsőház volt tagja. 1846 jan. 16-án született Szentmihályon. Atyja, Emil, a Tudományos Akadémia elnöke s a legkiválóbb magyar államférfiak egyike volt. Miután tanulmányait Pozsonyban, Münchenben és Londonban elvégezte, Szabolcsmegyében vállalt aljegyzői állást, majd mint segédfogalmazó, a pénzügyminisztériumban szolgált. 1874-ben a tiszalóki kerület képviselője lett. Mint a Tisza-kormány ellenzéke, országos nevet szerzett s egyike lett az agrár törekvések első szószólójának hazánkban. 1883-ban nem vállalt mandátumot, hanem a főrendiházban lett egyik vezére az ellenzéknek. 1887-ben a pozsonymegyei szentjánosi kerületet képviselte. Ezután hosszú ideig nem politizált, hanem minden erejével közgazdaságtani problémákra vetette magát. Sok könyvet, tanulmányt írt, igazgató elnöke lett a Magyar Földhitelintézetnek, elnöke 1909-ig az Országos Magyar Gazdasági Egyesületnek és elnöke az Emke budapesti választmányának. Károlyi Sándor gróf előtt már ő a vezére az agrár törekvéseknek és ő penditi meg először nálunk komolyabban a szövetkezeti eszmét, de a telepítési és parcellázási gondolatot is. Elnöke lesz az alsószabolcsi tiszai ármentesítő társulatnak és alelnöke a Tiszavölgyi Társulat központi választmányának. Másodelnöke a Magyar

Írók Segélyegyletének és a katolikus központi kongruabizottságnak. Tagja már 1883 óta a Tudományos Akadémia igazgató tanácsának. Egyszer vállal még mandátumot, 1903-ban Girálton, alkotmánypárti programmal, de e mandátumáról is hamarosan lemond, mert 1906 május 21-én a király a főrendiház elnökévé nevezi ki. E méltóságáról a munkapárt uralomrajutásakor önként mond le és a főrendiházi ellenzék vezére lesz. Emlekezetesek beszédei, amelyeket a korrupció ellen, a jogtiprások ellen és az alkotmány védelmében mond a Khuen-Héderváry, Lukács és Tisza-kabinet idején. 1896-ban valóságos belső titkos tanácsos lett, 1908-ban megkapta a Lipót-rend nagykeresztjét, Orczy Béla báró halála után pedig ő lett az országbíró. 1916-ban az aranygyapjas rendet kapta. Az új felsőház megnyitása alkalmával, 1927 februárban, ő tett deklarációt, amelyben elfogadta az új jogállapotot, de fenntartotta a jogfolytonosság elvi álláspontját és fájdalomt fejezte ki afelett, hogy a régi főrendiház több kiváló tagja, mint Rákosi Jenő és Gaál Jenő nem tagjai az új felsőháznak. Meghalt 1928 márc. 28-án.

Desseffy Béla gróf (*cserneki és tarkeői*), volt főrendiházi tag. 1854 ápr. 6-án született Hanusfalván, mint néhai Desseffy Gyula grófnak legifjabb fia. Tanulmányai elvégzése után családi birtokán gazdálkodott és Királytelkén lakott fivérével, Dénes gróffal együtt. Meghalt 1923 febr. 14-én.

Desseffy Dénes gróf (*cserneki és tarkeői*), volt főrendiházi tag. 1848 nov. 8-án született Kassán, legidősebb fia volt Desseffy Gyula grófnak. Tanulmányai elvégzése után sárosmegyei uradalmain gazdálkodott s vezető szerepet vitt a megye életében. Meghalt 1923 jan. 5-én.

Desseffy Emil gróf (*cserneki és tarkeői*), volt főrendiházi tag. 1873 márc. 19-én született Büdszentmihályon, Szabolcs megyében. Középiskolái elvégzése után Grácban és Budapesten hallgatott jogot, majd hosszabb külföldi tanulmányutakat tett. Több évig teljesített diplomáciai szolgálatot s évekig élt Brüsszelben, Berlinben és Londonban. 1892-től kezdve

három cikluson át volt országgyűlési képviselő, előbb szabadelpvűpárti, később alkotmánypárti programmal. A kommunizmus alatt sok üldözésnek volt kitéve s mint ellenforradalmárt egyszer le is tartóztatták. Nagy közéleti tevékenységet fejtett ki, sok gazdasági és kulturális egyesületnek a vezetője.

Desseffy Miklós gróf (*cserneki és tarkeői*), volt főrendiházi tag. 1854 jun. 5-én született Oroson. Tanulmányai elvégzése után teljes munkaerejét családi uradalmainak vezetésére fordította, de emellett, mint a főrendiház örökösje tagja, a Ház fontosabb tárgyalásain is rendszerint részt vett. Meghalt 1918 okt. 16-án.

Dezseöffy Aurél dr., országgyűlési képviselő, államtitkár. 1875-ben született Nagykátán. A középiskola alsóosztályait Budapesten a piaristáknál végezte és Pé-

csett érettségizett a ciszterciáknál. Jogi tanulmányait a budapesti tudományegyetemen folytatta s itt szerzett államtudományi doktorátust. Tanulmányutjai során megfordult Olaszországban, Ausztriában és Szerbiában.

1896-ban min. fogalmazó-gyakornokká nevezték ki s a keresk. minisztérium utóügyi osztályában működött. 1905-ben, mint miniszteri segédtitkár az elnöki osztályba került, ahol a személyzeti és bizalmas ügyek referense volt. 1907-ben nevezték ki miniszteri osztálytanácsossá, 1916-tól 1919-ig a minisztérium helyiérdekű, gazdasági és városi vasutak szakosztályának főnöke volt, miniszteri tanácsosi rangban. 1920-ban, államtitkári hatáskörben, az összes vasuti, állami vas- és gépgyári, autó- és légitforgalmi ügyek felülvizsgálásával bízta meg, 1923-ban pedig államtitkárrá nevezték ki. A háború idején, mint szolgálaton kívüli huszárfőhadnagy két éven át teljesített szolgálatot. A hazai vasuti joganyag összeállítása terén széleskörű szakirodalmi tevékenységet fejtett ki. Munkássága elismerésül több magas kitüntetésben részesült. Első ízben tagja a törvényhozásnak. A sajtószentpéterei kerület küldötte

be az országgyűlésbe az időközi választások során az egységespárt programjával. Mint államtitkár, 1929. szept. 1-én, nyugalomba vonult s ez alkalomból a Magyar Érdemkereszt II. oszt. a csillaggal kapta.

Dicsőfi Kálmán, nyug. h. államtitkár. 1865 aug. 18-án született Balmazujvárosban. Középiskolái elvégzése után a budapesti műegyetemen szerzett mérnöki oklevelet. A kereskedelemügyi minisztérium szolgálatában állott 1898-tól 1925-ig, amikor mint h. államtitkár nyugdíjba ment. A miniszteriumban főként az államépítészeti ügyekkel foglalkozott s az utépités terén is igen kiváló munkásságot fejtett ki.

Dinich Ödön, volt nemzetgyűlési képviselő. 1885-ben született Szulokon, Somogy megyében. Középiskoláit Budapesten és Aradon végezte, majd a

fővárosban tanári vizsgát tett. 1906-tól 1914-ig Budapesten mint középiskolai tanár működött. A háború kitörésekor katonai szolgálatra vonult be s a háború egész tartama alatt katonai szolgálatot teljesített.

A politikai életbe a háború után kapcsolódott bele, amikor 1918-ban Friedrich István Marosvásárhelyről, ahol mint pályaudvarparancsnok teljesített szolgálatot, magához kérte és a csehek elleni politikai propaganda megszervezését és keresztülvitelét bízta rá, mint a hadügyi kormány megbízottjára, Pozsony székhellyel. Ebben az időben került összekötetésbe a nacionalista tótság vezéreivel, Dvorcsák és társaival. A csehek benyomulásakor állását otthagya. A vörös uralom alatt semmi szolgálatot nem vállalt. A kommün után a propaganda-minisztériumba s később a miniszterelnökségre osztották be, ahol megszervezte a filmpropagandát. Innen a kultuszminiszteriumba helyezték át. A ráckevei kerületben választották meg a nemzetgyűlés tagjává Andrassy-Friedrich-párti programmal.

Dinich Vidor, volt nemzetgyűlési képviselő. 1887 febr. 16-án született a tol-

namegyei Szakálhógyészen. Budapesten ipariskolát végzett, majd több évig működött Debrecenben, mint a Gazdák Biztosító Szövetkezete vezértitkára. A háború alatt főhadnagyi rangban szolgált és több kitüntetést kapott. A kommün alatt az ellenforradalmi

mozgalmak egyik irányítója volt, aki a június 24-iki és az augusztus 4-iki puccsban aktív részt is vett. Részt vett később a nyugatmagyarországi felkelésben is. Az első nemzetgyűlésen a derecskei kerületet képviselte Friedrich-párti programmal. A sportok terén nagy munkásságot fejtett ki. Érdemei elismerésül kormányfőtanácsosi címet kapott 1924-ben.

Dobay Gyula dr., volt kormánybiztosfőispán. 1870 ápr. 8-án született Szegeden. Egyetemi tanulmányai befejezése után ügyvédi vizsgát tett és Szegeden folytatott ügyvédi gyakorlatot. A

politikai mozgalmakban már fiatal kora óta állandóan részt vett. A kommunizmus kitörésekor elnöke lett a nemzeti hadsereg szervező bizottságának. Mikor az ellenforradalmi kormány lemondott, Szeged város és Csongrád vármegye kormánybiztos-főispánjává nevezték ki. Az ujszegedi háromszög visszaszerzése körül kiváló érdemei voltak.

Dobiecki Sándor, volt országgyűlési képviselő. 1848 nov. 19-én született Tordán. 1871-ben mérnöki oklevelet szerzett és az államvasutak szolgálatába állott, majd tagja volt a közmunka-és közlekedésügyi miniszterium műszaki tanácsának, később pedig a vasuti és hajózási főfelügyelőségnek. 1892-ben mint üzletvezetőhelyettes Zágrába került, 1893-ban pedig átvette a debreceni üzletvezetőség irányítását. 1901-ben Debrecen város III. kerülete választotta meg képviselőjévé. 1910-ben Torockó mandátumát nyerte el nemzeti munkapárti programmal. Széleskörű

irodalmi munkásságot fejtett ki, több önálló műve jelent meg. Meghalt 1927. szept. 8-án.

Dobóczy Dezső, volt nemzetgyűlési képviselő. 1880-ban született Hevesen. Iskoláit Kalocsán és Marosvásárhelyen végezte, azután jogi tanulmányokat folytatott Egerben és Berlinben s az egri akadémián jog- és államtudományi vizsgát tett. Befejezve tanulmányait Heves megye közigazgatásának szolgálatába lépett. 1911-ben otthagyta pályáját s hevesi birtokára vonult gazdálkodni. 1916-ban a kormánybiztossá kinevezett Maczky Emil lemondása után megüresedett nagyfügedi kerület függetlenségi párti programmal képviselővé választotta. A második nemzetgyűlési választások alkalmával a hevesi kerületben lépett fel az egységspárt programjával, ahol meg is választották.

Dókus Ernő (*csabacsüdi*), a felsőház tagja. 1852 febr. 5-én született. Középiskolai és egyetemi tanulmányainak befejezése után köz- és váltóügyvédi oklevelet szerzett. 1870-től 1878-ig a miniszterelnökségen és a honvédelmi-minisztériumban volt segédfogalmazó. Amikor miniszteri titkár lett, megvált az állami szolgálattól s átvette birtokai kezelését. Tanulmányutjai során egész Európát bejárta. A gazdálkodás mellett mint a sárospataki református főgimnázium igazgató-tanácsosa tevékenykedett. 1889-ben megválasztotta képviselővé a sárospataki kerület s 1906-ig szolgálta sok tudással és hiven a szabad-elvű pártot. 1910 óta főgondnoka a tiszáninneri református egyházkerületnek s mint ilyen, tagja a felsőháznak. Tagja volt a régi főrendiháznak is.

Domanovszky Sándor dr., egyetemi ny. r. tanár. 1877 máj. 27-én született. Tanulmányait Budapesten végezte s itt avatták filozófiai doktorrá. Tanulmányai befejezése után előbb a pozsonyi áll. főreáliskolánál, majd a budapesti kereskedelmi akadémián tanított történelmet. 1909-ben magántanárrá habilitáltak, 1914-ben pedig a budapesti egyetemen a magyar művelődés történet ny. r. tanára lett. A Magyar Tudományos Akadémia 1926-ban választotta rendes tagjává. Igen nagy szakirodalmi munkásságot fejtett ki. 1913-ban a nem-

zetközi kereskedelmi oktatási kongresszussal kapcsolatosan magyar kereskedelem-történeti kiállítást rendezett és résztvett a Bécsi Magyar Történeti Intézet megszervezésében. 1928-ban az oszlovi kongresszuson tartott előadást Magyarország újabb történetének forrásai cím alatt. Igen sok önálló műve jelent meg, amelyek közül a kereskedelem-politika-történelmi művei megjelenésükkor különösen nagy feltűnést keltettek.

Domony Móric dr. (*domonyi*), min. tanácsos. 1872 febr. 13-án született Budapesten. 1896-ban miniszteri segédfogalmazóvá nevezték ki a m. kir. kereskedelemügyi miniszte-

riumban. Az állami szolgálattól 1904-ben meghívás folytán lépett át a Magyar Királyi Folyam- és Tengerhajózási R.-T. kötelékébe, mint igazgatóhelyettes és vezértitkár. 1905-ben ügy-

vezető igazgatóvá és 1921. évben vezérigazgatóvá nevezték ki. A közgazdaság terén számos, a legelső közé tartozó pénzintézet és iparvállalat vezetésében veszt részt, így többek között a Magyar Általános Hitelbank igazgatósági tagja, a Brassói Cellulosegyár r.-t. elnöke, a Providentia Biztosító r.-t. alelnöke, a Magyar Cukoripar r.-t., az Első Magyar Rizshántoló és Rizskeményítőgyár r.-t. a Magyar Keleti Tengerhajózási r.-t. stb. igazgatósági tagja. Közgazdasági téren kifejtett munkássága elismerésül nevezték ki 1917-ben miniszteri tanácsossá.

Dömötör Mihály dr., volt belügyminiszter. 1875 okt. 1-én született Binócon, Pozsony megyében. Gimnáziumi tanulmányait Nagyszombaton végezte, jo-

got Budapesten tanult s itt tette le az ügyvédi vizsgát is. A diploma elnyerése után ügyvédi irodát nyitott a fővárosban. Az 1905. évi választásokon a bazini kerületben néppárti programmal képviselővé választották.

Nagy munkásságot fejtett ki közgazda-

sági téren is, főként a szövetkezetek fel-
 lendítése körül. 1918 végén kormánybiz-
 tos volt, 1919-ben a szegedi kormány
 népjóléti minisztere lett és a kultusz-
 minisztérium ügyeinek vezetésével is őt
 bízták meg. A Simonyi-Semadam-kor-
 mányban belügyminiszter volt. Az első
 nemzetgyűlésre a kapuvári kerület küld-
 te be kereszténypárti programmal.

Dóry Hugó (*jobaházi*), a felsőház
 tagja. 1878 dec. 14-én született Ujdom-
 bovár-Tüskepusztán. A középiskola el-
 végzése után egy évig Salm hercegek

morvaországi birtokán
 volt gyakornok, majd a
 magyaróvári gazdasági
 akadémián oklevelet
 szerzett. Azóta gazdál-
 kodik Esterházy herceg
 tüskepusztai birtokán,
 melyet családja több,
 mint 50 éve bérel. Ne-
 ves állattenyésztési

szakértő, állattenyésztése országos hírű.
 Elismert szaktekintély külföldön is, Né-
 metországgal állandó összeköttetésben
 áll, Hollandiában lótenyésztési kérdé-
 sekben kérték fel szakértőnek. Évről-
 évre tanulmányi kirándulásokat rendez
 mágnásifjak részére, az okszerű német
 gazdálkodás ismertetése és meghono-
 sitása céljából. Ujdombovár nagyközség
 birája s több mint husz éve tagja Tolna-
 megye törvényhatósági bizottságának.
 Tolnavármegye törvényhatósága kül-
 dötötte be a felsőházba.

Drasche-Lázár Alfréd (*thordai*), ny.
 rendkívüli követ, meghatalmazott mi-
 niszter. 1875 jun. 15-én született Doro-
 gon, Esztergom megyében. Tanulmányai
 elvégzése után katonai
 pályára lépett, de egy
 baleset következtében
 a katonaságnál nyug-
 dijaztatta magát. Ek-
 kor Budapesten és
 Bécsben jogot hallga-
 tott, majd a miniszter-
 elnökségre került.

1904-ben diplomáciai
 vizsgát tett. A miniszterelnökségnél
 fokozatosan előrehaladva, 1913-ban,
 mint miniszteri tanácsos az elnöki osz-
 tály vezetésével bizatott meg. 1914-ben
 a sajtóosztály vezetését is reá bízták és

a miniszterelnökség képviselőjében a
 hadfelügyeleti bizottságba is beosztot-
 ták. 1918-ban, a forradalom kitörése
 után, az önálló magyar külügyminisz-
 térium megszervezésére kapott megbí-
 zást. A kommunizmus bekövetkezésekor
 lemondott állásáról. 1920-ban rendkívüli
 követ és meghatalmazott miniszteri ci-
 met kapott és 1922-ben vonult nyugat-
 lombba. 1920-ban a magyar kormány
 megbízásából egyik aláírója volt a tri-
 anoni békeszerződésnek. Nagy sikere-
 ket ért el irodalmi téren. Számos regé-
 nye és szindarabja jelent meg, ame-
 lyeknek tárgyát leginkább az előkelő
 körök társadalmi életéből merítette.

Draskovich Pál gróf (*trakostyáni*),
 volt főrendiházi tag. 1884 márc. 23-án
 született mint Draskovich Pál gróf és
 Festetich Mária grófnő csillagkeresz-
 tes hölgy legifjabb gyermeke. Tanul-
 mányai elvégzése után a 9. huszárez-
 rednél szolgált le önkéntesi évét, majd
 családi birtokán gazdálkodott. A fő-
 rendiháznak örökösje tagja volt.

Dräxler János, volt nemzetgyűlési
 képviselő. 1874-ben született Ipolybé-
 len. Az esztergomi tanítóképző intézet-
 ben nyerte el a tanítói oklevelet. A ke-
 resztény mozgalomnak régi harcosa s
 ezért a kommün alatt a balassagyar-
 mati terrorcsoportot tartóztatta. Az
 első nemzetgyűlésen Balassagyarma-
 tot képviselte kereszténypárti pro-
 grammal.

Dréhr Imre dr. (*nagyszentmiklósi*),
 országgyűlési képviselő, államtitkár.
 1889 febr. 18-án született Budapesten.
 A Dréhr-család elzászi eredetű, a

XVIII. század első
 évtizedében vándorolt
 be a délvidéki telepítések idején, jelen-
 leg Budának évtize-
 dek óta köztisztélet-
 ben és megbecsülés-
 ben élő családjába.
 Dréhr Imre az ősrégi
 budai egyetemi gim-

náziumban nevelkedett. Egyetemi éveib-
 en már közismert diákvezér, 1912—
 1913-ban az akkoriban sokat szereplő
 Egyetemi Kör elnöke. Államtudományi
 doktorátusának megszerzése után a
 Magyar Leszámitoló és Pénzváltó

Bankban volentörösködik, szervező ereje itt már kezd kibontakozni, s rövid három év leforgása alatt, — 1917-ben — már igazgatósági főtitkár lett. Az első volt, akit a kommunista direktorium 1919-ben elmozdított állásából. A tusz-szedések idején elmenekült a fővárosból, a felvidéki falvakban bujdosott, s csak a kommün bukása után tért vissza, amikor mint cégvezető foglalta el a helyét az intézetben. 1921 márciusában az ujonnan alakult Lloyd Bank igazgatójának hívta meg s a szervezési munkák befejezése után ügyvezető igazgatónak nevezték ki. 1922-ben az enyingi kerületben lépett fel képviselőnek pártonkívüli programmal s heves választási küzdelem után nyerte el a kerület mandátumát. Mint pénzügyi ember főleg a nemzetgyűlés költségvetési vitáiban vett részt feltűnést keltő beszédeivel. A szanalási és drágasági bizottságok nagy munkájából alaposan kivette a részét s e téren szerzett érdemei elismerésül 1922 novemberében a magyar királyi kincstári főtanácsosi címmel tüntették ki. Politikai tevékenységét mind szélesebb mederben folytatta, szakirodalmi munkásságát is egyre fokozta, a Közgazdasági Társaságban és egyebütt tartott nagyszabású felolvasásai mellett sűrűn jelentek meg cikkei a fővárosi és vidéki szak- és napilapokban. A népjóléti és munkaügyi tárca javaslatának és költségvetésének állandó előadója volt, aki közegészségügyi és szociálpolitikai kérdésekben értékes munkásságot fejtett ki. 1925 márciusában lemondott összes igazgatósági tagságairól, amelyeket magánvállalatoknál betöltött, ugyanekkor a Lloyd Banktól is megvált, s ettől az időponttól kezdve kizárólag a politikának és tanulmányainak szentelte idejét. Az ő szociális elgondolásának eredménye a Vármegyék és Városok Országos Mentőegyesületének kiépítése, amelynek ma is az alelnöke. Ugyancsak erre az évre esik a Magyar Labdarugók Szövetségének alelnökévé történt megválasztása, ahol diplomatikus, s amellet erélyes tevékenységével rövid időn belül sikerült megoldania a magyar futballsportra nehezedő problémát, az amatőrizmus és profesz-

szionizmus szétválasztását. Vass József m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter oldala mellett részt vesz az utóbbi idők legnagyobb szociálpolitikai törvényalkotásaiban. A nagy és eredményes munka elismeréseképpen a II. oszt. magyar érdemkereszttel és csillaggal tüntetik ki. Ezen kívül több magas egyházi kitüntetésben is részesült. A máltai lovagrend magisztrális lovagja.

Drohobeczky Gyula, volt főrendiházi tag, körösi gör. kat. püspök. 1853 nov. 5-én született Máramarosmegyében, Karácsonyfalván. Tanulmányai elvégzése után 1876-ban nevezték ki püspöki levéltárnokká, majd az ungvári papnevelőintézet tanulmányi felügyelője volt. 1880-ban, mint tanítóképzőintézeti tanár működött, 1883-ban pedig tanítóképzői igazgatóvá nevezték ki. 1888 óta szerkesztette a Kelet című hetilapot és ő alapította a Kelet-nyomdát is. Beszél és ír magyarul, németül, franciául, latinul és több szláv nyelven. Külföldön nagyobb tanulmányutakat tett. 1891-ben nevezte ki a király körösi püspökké. Pápai trónálló, Őszent-sége házi főpapja, római gróf. Méltóságánál fogva tagja volt a magyar főrendiháznak és a horvát országgyűlésnek, amely 1906-ban a magyar képviselőházba delegálta. A képviselőház 1906 május 29-iki ülésén ő tolmácsolta a horvát képviselők álláspontját a magyar kormány irányában. 1915-ben nyugdíjaztatását kérte és elvonult a Zágráb melletti Pribiébe.

Drozdy Győző, volt nemzetgyűlési képviselő. 1887-ben született a hontmegyei Bajtán. Iskoláit Esztergomban végezte és már diákkorában foglalkozott újságírással. Önkéntesi évét Bécsben szolgálta le, azután Budapestre került és mint gyógyítópédagógus a beszédhibás gyermekeket tanította. Hosszabb ideig dolgozott az Alkotmánynál és a Magyarországnál. A háboru alatt katonai szolgálatot teljesített, az októberi forradalom után az Országos Kiszgazda és Földmivespárt titkára lett. A proletárdiktatura alatt több ellenforradalmi mozgalomban részt vett. Az első nemzetgyűlési választáskor nagy küzdelem után pótválasztáson nyert mandátumot Pacsán, Zalamegyében. Megválasztását pa-

nasszal támadták meg s a nemzetgyűlés bíráló bizottsága mandátumát meg is semmisítette. Az új választáson azonban megint ő nyerte el a kerület mandátumát. A nemzetgyűlésen éleshangu támadó beszédeivel sok viharnak volt az okozója. Az 1922-es választáskor nem jutott mandátumhoz. Ekkor megvalósította régebbi tervét, kivándorolt Amerikába, ahol lapot alapított és a revízió érdekében több propaganda előadást tartott.

Drucker Géza, felsőházi póttag. 1871 jun. 3-án született Budapesten. Jogi tanulmányai befejezése után kereskedelmi pályára lépett, majd hosszabb időt

töltött külföldön. 1891-ben lépett be édesapja üzletébe, amelyet nagy energiával erősen fellendített. A háború alatt a hadsereg ruházati ellátásának egy részét az ő vállalkozása intézte. A háború után régi

vállalkozását továbbra is megtartva, nagyobb érdekeltséget vállalt a Győri Textilműveknél. Több közgazdasági és kereskedelmi vállalat, valamint pénzügyi igazgatósági tagja. Az OMKE alelnöke és tagja a kereskedelmi és iparkamarának, mely őt a felsőház póttagjává delegálta. 1924-ben kormányfőtanácsosi címet kapott.

Dungverszky Gedeon, volt országgyűlési képviselő. 1875-ben született Bács-

szenttamáson. Középiskolái elvégzése után jogi tanulmányokat Strassburgban, Genfben, Párisban és Budapesten folytatott s itt avatták államtudományi doktorrá. Azután birtokán gazdálkodott. Élénken részt vett Bácsbodrog megye életében. 1910-ben a kölpényi kerület nemzeti munkapárti programmal választotta képviselőjévé.

Dvorcsák Győző, volt nemzetgyűlési képviselő. 1878-ban született a sárosmegyei Felsővízközön. Középiskolái elvégzése után filozófiai tanulmányokat folytatott Budapesten és Párisban, majd hosszabb külföldi tanulmányutakat tett Európa nagyobb államaiban. Mint Sárosmegye főlevéltárosa az Eperjesi Lapokat szerkesztette, de szerkesztője volt a Nasa Zastava (Zászlónk) című hazafias irányú tót lapnak is. Ő alapította az Eperjesi Ujságot. „Sáros földje“ címen nagyobb történelmi tanulmányt írt. A forradalomkor megszervezte a hazafias tótságot és Kassán kikiáltatta a csehek-től független tót köztársaságot. Ezért a csehek halálra ítélték s ő barátaival Varsoba kényszerült menekülni. Innen indította meg a külföld felvilágosítására irányuló mozgalomát, amelyet több külföldi államban folytatott később. Az első nemzetgyűlésen a nyiregyházi kerületet képviselte. Ő volt az, aki a békeszerződés becikkelyezése alkalmával a nemzetgyűlésen az elszakított területek tótságának tiltakozását jelentette be.